

LBRIS

We know
books

HANNAH GRACE

Wildfire

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA

București

CAPITOLUL 1

RUSS

Din partea cealaltă a camerei de zi, privirea lui Henry mă pârzolește.

– O să ai o vară nasoală.

Aud cum coechipierii mei pufnesc, cei mai zgomotoși fiind Mattie, Bobby și Kris, care cu toții mi-au spus ceva similar când am refuzat să petrec vara la Miami cu ei.

– Ce cuvinte încurajatoare, Turner, îi răspund eu colegului meu de cameră placid. Ar trebui să te faci vorbitor motivațional.

– O să-ți pară rău că nu m-ai ascultat când o să te spetești muncind și o să faci activități de teambuilding la trainingul pentru angajați de săptămâna viitoare. Henry continuă să frunzarească broșura Honey Acres, încrețindu-și fruntea tot mai mult cu fiecare pagină. Ce înseamnă tură de noapte?

– De două ori pe săptămână, trebuie să dorm într-o cameră anexată la cabane, în caz că au nevoie de ceva, zic eu nepăsător, privind cum Henry mărește îngrozit ochii. În restul timpului, dorm în propria cameră.

– Nu-i de mine, zice el, aruncând broșura înapoi pe măsuta de cafea. Dar succes!

– Ar putea fi mai rău, cugetă Robbie din partea cealaltă a camerei de zi. Vara asta poate o să fii nevoit să te muți în Canada.

Nate geme zgomotos, îngropându-și capul în părul iubitei lui, afundându-se mai adânc în fotoliul pe care stau amândoi.

- Du-te dracului cu Canada ta!

- Ți-ai făcut-o singur, mormăie Stassie suficient de tare ca toți să o auzim. Nu te mai plânge atât! Nate, tu vrei să joci pentru Vancouver.

- Prefer să mă mut în Canada decât să am grijă de douăzeci de copii timp de nouă săptămâni. Dezgustul real de pe fața lui Henry i-ar face pe toți să creadă că eu mă duc la abator, nu că-mi petrec vara fiind supervisor într-o tabără. Chiar nu te-ai gândit bine la asta, Callaghan.

Ba chiar mă gândisem.

Clientela principală de la Honey Acres este reprezentată de părinți suprasolicitați și bogați care trebuie să-și țină ocupați copiii toată vara, cât ei muncesc. Din fericire, tarifele sunt extrem de mari, ceea ce înseamnă că și dotările sunt mai bune decât cele oferite de restul taberelor despre care m-am interesat, și, ținând cont că sarcina este de a ține sub control mai mulți copii, este bine plătită, plus că se oferă multe zile libere întregi. Ceea ce știu că-i un lux și că nu se întâmplă în alte tabere.

Kris și Bobby mi-au sugerat să depun o cerere după ce le-am refuzat oferta de vacanță și le-am explicat că am nevoie de un loc de muncă. Acum zece ani, într-o vară, ei au fost la Honey Acres și au jurat că este cea mai bună tabără din California, iar eu eram dispus să caut de lucru orice. Sunt cam strâmtorat cu banii de când barul unde lucram a fost închis de poliție. Din păcate, l-a prins într-un final din urmă faima că acolo se desfășurau activități suspecte și că se vindea de băut studenților care nu aveau vârsta legală, așa că sunt slabe șanse să fie redeschis.

Așadar, chiar dacă Henry crede că decizia mea nu-i cea mai inteligentă, alternativa este de a pierde vremea prin Maple Hills, șomer, bătut de mama la cap să o vizitez.

Mi-a fost foarte ușor să aleg.

- Eu, Hen, am auzit că tu tot nu vrei să vii cu mine, îl tachinez eu.

– Tot nu vin. Mulțumesc! Dar, dacă ai nevoie de un pretext ca să poți pleca, să-mi spui. O să dau un telefon.

J.J. se apleacă spre Henry pe canapea, îmboldindu-l cu un umăr.

– Singura urgență pe care o vei avea în următorii doi ani, căpitane, o să fie că te îneci în prea multe p...

– J.J.! țipă Stassie, întrerupându-l.

– Nu te mai gândi la prostii! o ceartă el. Voiam să zic peisaje.

Stassie își dă ochii peste cap, arătându-i degetul mijlociu, în timp ce el îi trimite un sărut. Ea coboară mâna și se concentrează asupra mea, cu un zâmbet delicat pe buze.

– O să te distrezi, ignoră-l pe Henry! Dar o să-ți simțim lipsa pe aici.

– Tu nici măcar nu mai locuiești aici, zice Mattie, cu sprâncenele ridicate.

– Tu n-ai locuit niciodată aici! răspunde ea, pornind o ceartă despre cine petrece mai mult timp în casa asta.

Oricât sunt de recunoscător că am un loc de muncă în vara asta, nu prea-mi convine că plec, căci abia m-am mutat cu Henry și Robbie. În plus, mai sunt și colegii noștri neoficiali – Mattie, Bobby și Kris –, care apar ca prin magie de fiecare dată când se pomenește de mâncare.

Este ciudat să am propria cameră, după doi ani de împărțit camera la cămin și, înainte de asta, de stat cu fratele meu, Ethan, dar deja sunt mult mai fericit aici.

În afară de lucrurile evidente, cum ar fi să am propriul spațiu și să locuiesc cu oameni de care-mi place, mă simt bine că nu trebuie să planific cu grijă când să fac laba sau, rareori, sex. Henry a avut amabilitatea să-mi spună că, după ce a locuit șase luni lângă Nate și Stassie, poate să confirme sută la sută că acea cameră nu este izolată fonic.

– Voi doi o să vă certați toată după-amiaza sau ne pregătim de petrecere? strigă Robbie la Stassie și la Mattie, care se ciorovăiesc.

În seara asta, dăm o petrecere de rămas-bun pentru cei care termină sau un „la revedere și duceți-vă dracului“, cum îi zice

Robbie. El rămâne în Maple Hills pentru masterat și este fericit că păstrează titlul de organizator de petreceri.

Acestea fiind spuse, nimeni nu-i prea entuziasmat să pună la punct casa pentru hoardele de studenți din Maple Hills care vor descinde aici în câteva ore. Știi că pentru băieți pare sfârșitul unei ere; patru ani petrecuți în fiecare zi cu cineva înseamnă mult. Pentru Nate și Robbie înseamnă și mai mult; ei n-au locuit niciodată în alte orașe, darămite în alte țări.

Eu o simt ca pe începutul unei noi ere. La începutul școlii, m-am alăturat unei frății pentru că-mi doream o familie care să nu mă dezamăgească așa cum o face familia mea reală. Am crezut că partenerii mei de frăție îmi vor fi alături la bine și la rău, că, în sfârșit, voi avea niște oameni pe care să mă pot baza, dar asta nu s-a întâmplat. Am simțit că am făcut o greșală de boboc, dar am perseverat, crezând că durează ceva până să ne simțim ca o familie. Mi-am dat seama că am făcut o greșală când s-a întâmplat tâmpenia de la începutul anului cu patinoarul și singurii oameni care mi-au fost alături sunt în camera asta.

A fost cea mai grea perioadă din viața mea, ceea ce spune multe, și ascundeam cât de jenat mă simțeam. Apoi, într-o zi, Henry m-a întrebat dacă sunt bine și i-am zis că da. Mă așteptam ca asta să fie tot, dar mi-a zis că și-a dat seama că mint și că avea să revină când aveam să fiu pregătit să vorbesc. În fiecare săptămână am avut aceeași discuție, până când, în vacanța de iarnă, am dat peste el.

Am încercat să mă duc acasă, dar am rezistat doar 24 de ore cu beția tatălui meu după pierderile de la cazinou, cu prostia incoerentă și cu incapacitatea magnifică a mamei mele de a-l trage la răspundere pentru acțiunile lui, după care m-am întors în campus. Henry se îndrepta spre casa de hochei să-și ia materialele artistice și, când m-a văzut, m-a întrebat dacă sunt bine, iar eu, pentru prima dată, i-am zis că nu.

După ce ani buni am fost prea rușinat și furios din cauza problemei tatălui meu cu jocurile de noroc ca să spun cuiva, am scuiat totul din mine. Nici măcar antrenorul Faulkner sau Nate

nu știu toate detaliile despre ce se întâmpla la mine acasă, dar lui Henry i-am spus totul.

A stat acolo, cu o pânză sub braț, ascultând.

Când am terminat, am simțit că mi s-a ridicat un morman de cărămizi de pe umeri, iar el m-a întrebat dacă vreau să primesc aripile lui Kenny și să petrec timp cu el pe timpul vacanței. Nu mi-a pus întrebări, nu mi-a oferit sfaturi, nu m-a judecat. De aia am acceptat imediat când m-a întrebat dacă vreau să locuiesc cu el și Robbie.

În încăpere s-a făcut haos, cum se întâmplă mereu când e toată lumea aici, cu conversații suprapuse, fiecare mai zgomotoasă decât cea de dinainte. Oamenii au impresia că sunt tăcut pentru că sunt timid, dar nu sunt timid. Nu cred nici că sunt tăcut, ci doar par așa pentru că ceilalți sunt foarte zgomotoși. Eu prefer să stau și să ascult decât să fiu în centrul atenției, spre deosebire de coechipierii mei. Este o presiune prea mare când ești în centrul atenției, sunt prea multe ocazii să o dai în bară. Mă simt mult mai fericit ca observator, privind din exterior.

Mă duc în bucătărie și iau o sticlă de apă din frigider și, când mai iau una, simt pe cineva în spatele meu.

– Ești pregătit pentru prima ta petrecere oficială? mă întreabă J.J., acceptând sticla din mâna mea.

Ne sprijinim amândoi de blatul din bucătărie, privind în camera de zi.

– Așa cred. Să nu-l enervez pe Robbie este singura regulă, corect?

J.J. pufnește, deschizând sticla de apă.

– Este distracția mea preferată, dar depinde cât de mult vrei să te muncească în următorul sezon.

– Cred că nu o să-l enervez.

– Te simți deja ca acasă? mă întreabă el, luând o gură de apă.

În ultimele săptămâni, am petrecut mult timp cu J.J. și am descoperit că, sub persoana aia glumeață, este foarte fratern. După ce acum câteva luni mi-am folosit economiile să-mi cumpăr o camionetă veche, am devenit curierul neoficial pentru cutiile tuturor. A fost bine să mă simt util, așa că nu m-a deranjat până când Lola

s-a arătat îngrijorată că lucrurile ei vor fi trimise din greșeală la Vancouver, unde va sta Nate, și a desenat penisuri pe cutiile care nu erau ale ei sau ale lui Stassie.

Eu și J.J. am mers la noua lui locuință din San Jose cu o camionetă plină de cutii decorate, și toți cei întâlniți pe drum s-au uitat la noi amuzați. Afli multe despre cineva când stai într-un spațiu închis cu acea persoană timp de zece ore. Ironic, J.J. a glumit că eu abia povestesc despre mine.

– Ajung și acolo, am recunoscut eu. Este o mare schimbare față de cum eram obișnuit.

– Ține minte, aici este locul tău. Toată lumea te vrea aici, mă auzi? zice el încet.

Niciodată nu mi-am exprimat nesiguranța față de unul dintre băieți, dar J.J. știe cumva că eu păstrez distanța. O dată i-am zis că-i perspicace, și el a zis că-i așa pentru că-i scorpion. Ce o mai fi însemnând și asta.

Oricum, apreciez situația și, pentru prima dată după mult timp, mă simt înțeles. Ceea ce-i un sentiment ciudat de acceptat, din moment ce de multe ori nu mă înțeleg eu pe mine.

– Te aud, confirm eu.

Îmi dă una peste umăr, după care se întoarce la locul lui în camera de zi. Îl urmez lent, așezându-mă lângă Henry.

Robbie bate o dată din palme, făcându-ne pe toți să avem brusc amintiri din hochei, căci îi acordăm imediat atenție, ca niște câini bine antrenați.

– Ce mini-Faulkner. Frateee, mormăie Nate, foindu-se incomod pe locul lui.

– Știi că eu tresar la aplauze, adaugă Bobby. Cred că-i o reacție reală la traumă.

– Eu aud aplauzele alea când sunt singur, zice Mattie, încuviințând solidar din cap.

– Nah, pufnește Joe. Ăla-i Kris din camera alăturată. El e. Gata imediat de una mică.

Robbie șuieră ceva în șoaptă, în vreme ce Kris aruncă o pernă de pe canapea spre Joe, care o prinde și o aruncă înapoi, declanșând haosul.

– Unde erau abilitățile astea de apărare când jucai hochei, Joe? Întreabă Henry, luându-l pe nepregătite suficient ca una dintre pernele lui Kris să-l lovească direct în față.

– Pentru Dumnezeu, mormăie Robbie. Petrecerea asta nu va avea loc dacă unul dintre voi are o contuzie, clovnilor. Hai, pentru ultima dată!

În încăpere se lasă liniștea în timp ce toți se aliniază cu reticență, ca Robbie să le spună ce au de făcut, și este un moment ciudat în care am senzația că toți își dau seama că e ultima petrecere pe care băieții o vor da împreună în casa asta.

Sunt pierdut în gândurile mele când J.J. începe să râdă și să strige.

– Cinci dolari! Îmi datorăți cu toții cinci dolari!

– Poftim?

– Stas plânge! Își pune un braț în jurul ei și o sărută pe laterallul capului. Și asta înainte să consume alcool! Eu câștig.

Ștergându-și lacrimile cu dosul mâinilor, ea se uită uimită în jur.

– Ați pariat pe mine?

Băieții își scot toți portofelele, scoțând bancnotele. Mattie ridică din umeri, trântind banii în palma în așteptare a lui J.J.

– Tehnic, am pariat pe lacrimile tale.

– Este incredibil. Nate, tu știi... Se întoarce spre iubitul ei, care scoate discret bani din buzunar. Ești un nemernic! Toți sunteți niște nemernici.

Nate îi dă cei cinci dolari lui J.J. și o strânge în brațe, sărutând-o cu afecțiune pe tâmplă.

– Nici măcar n-ai încercat să rezisti. Cu banii ăștia, ți-aș fi putut cumpăra aripioare de pui.

– Incredibil. Este așa trist. Voi o veți lua pe căi separate și este așa o atmosferă...

– Te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că Russ n-a pariat că plângi astăzi?

Ochii ei înlăcrimați se întâlnesc cu ai mei, și zâmbește.

– Mulțumesc, gogoșică! Tu nu ești pe lista mea de nemernici.

Încuviințez din cap în semn de apreciere, lăsând-o să creadă că nu am pariat pentru că am crezut că nu avea să plângă – ceea ce eram sigur că urma să facă –, în loc să clarific că n-am făcut-o pentru că nu pariez.

– Mă scuzați, intervine Henry. Nici eu n-am pariat.

Și Henry știa că avea să plângă, dar a hotărât să nu parieze, în semn de solidaritate. J.J. încă își numără banii când intră Lola cu pungi pline cu pahare roșii. Se uită la șirul de oameni și se încruntă.

– A plâns, nu-i așa?

– Da, răspunde toată camera.

– La naiba, Anastasia! Lola lasă pungile în poala lui Robbie, se apleacă să-l sărute, apoi caută în geantă și scoate niște bani. Este ultima oară când îmi mai iei banii, Johal.

– Până dau rateu cu hocheiul și-mi urmez adevărata chemare în viață, zice J.J. Striptease-ul.

– Până atunci.

– Acum, că și-au achitat toți datoria, putem să începem petrecerea? geme Robbie.

Tăcerea de mai devreme revine, același gând trecând prin mințile coechipierilor mei. Nate își drege vocea, încuviințând din cap.

– Pentru ultima dată.

Atmosfera ciudată dispare de cum Lola izbucnește în râs.

– Bine, Alexander Hamilton. Și eu sunt aia care dramatizează, frate. Parcă sunteți o adunătură de melodramatici.

CAPITOLUL 2

AURORA

Eu n-ar trebui să fiu aici acum, dar jucătorii de baschet au ceva ce îmi pune la grea încercare capacitatea de autocontrol.

Am zis că nu vin, și Emilia mă așteaptă deja la casa de hochei, așa că nu știu de ce i-am permis lui Ryan Rothwell să mă convingă să-mi abandonez planul și să trec pe acolo. Ce au bărbații înalți, musculoși și abili cu mâinile de mă fac să fiu slabă? Este unul din marile mistere ale vieții. Un mister pe care jumătate dintre femeile din Maple Hills încearcă să-l elucideze, dacă este să mă iau după mulțimea de la această petrecere.

Cum câțiva jucători absolvă, petrecerea din seara asta este ultima pentru ei. Săptămâna trecută, eu și Ryan ne-am luat rămas-bun de vreo patru ori, și, oricât o fi el de grozav, știm amândoi că nu vom ține legătura. Luna viitoare are selecțiile pentru NBA, și nu-mi fac iluzii că voi fi invitată prea curând să stau pe marginea terenului. Dar asta nu m-a oprit din a veni doar pentru că el mi-a cerut-o, ceea ce spune mai multe despre mine decât despre Ryan.

Îmi văd de treaba mea, având îndoieli în privința tuturor alegerilor mele din viață și consumându-mi băutura într-un loc tăcut din bucătărie, când cineva care-mi doresc să plece se așază lângă mine. Îmi dau instinctiv ochii peste cap când Mason Wright deschide gura, dar asta nu-l oprește din a mă deranja.

Îmi fură băutura din mână – lucru pe care știe că-l detest – și ia o gură.

– Îți cauți următoarea victimă, Roberts?

Doamne, îl urăsc.

– Nu-i ora ta de culcare, Wright?

Urcă și coboară cu privirea pe corpul meu și rânjește, făcându-mă să icnesc în sinea mea.

– Asta-i o invitație?

Din fericire, n-am nici o problemă cu autocontrolul în preajma acestui jucător de baschet.

– O invitație să te duci dracului și să mă lași în pace? Da.

Chicotește, și mă irită ideea că el găsește ceva amuzant în orice. Nu știu de unde are atâta încredere în el, dar ar trebui să o îmbutelieze și să o vândă. Niciodată n-am cunoscut pe cineva, cu atât mai puțin un boboc, atât de arogant ca acest băiat.

Dându-mi băutura înapoi, se apropie mai mult.

– Știi că mă excită când faci pe inabordabila, da?

– Nu fac, Mason. Nu poți să mă ai.

– De ce?

– În afară de faptul că nu pot să te suport? Ești boboc.

– Ești cu patru luni mai mare ca mine.

Sprâncenele i se unesc de frustrare, pentru că Doamne ferește ca o femeie să nu cadă imediat în genunchi în prezența lui.

– Ești boboc, repet eu.

N-ar crede niciodată că se poate ca o femeie să nu fie interesată de el. Parțial pentru că-i foarte atrăgător, dar în principiu pentru că are foarte mare încredere în el. Pare mai degrabă vedeta rock tipică, nu un jucător de baschet. Înalt, păr negru, ochi albaștri pătrunzători și piele albă cu tatuaje detaliate pe brațe și pe spate. Oftând, dau pe gât restul de băutură.

– Nu-mi plac oamenii mai tineri decât mine.

– Ai grijă, prințeso! Își înăbușă râsul cu mâna, și eu mijesc ochii. Se vede că ai probleme cu tatăl.

– Singura mea problemă ești tu. Îmi vine să-l strâng de gât, dar, cunoscându-l pe Mason, ar lua asta drept preludiu. Dar, *apropo de tătic*, cum este directorul Skinner?

Oricât de arogant ar fi inamicul meu, are o slăbiciune: tatăl lui. Nimeni nu știe că tatăl lui este șeful sportivilor la Maple Hills, și el vrea ca lucrurile să rămână așa, de asta folosește numele de fată al mamei lui. Ai crede că faptul că avem amândoi probleme cu tații noștri ne-ar ajuta să ne conectăm, dar eu și Mason nu ne-am înțeles niciodată și nu se va dezvolta în timp nici un soi de prietenie între noi. Pot spune fără teama de a greși că voi aștepta răbdătoare prăbușirea lui.

– Mă bucur să știu că sunt subiectul de discuții intime între tine și Ryan. Rânjetul lui obișnuit se transformă instantaneu într-o încruntătură, și întinde mâna după cea mai apropiată sticlă de băutură. Mă mut în camera lui Ry. Ți-a zis? Nici măcar nu schimb codul, ca să știi cum să intri.

Băiatul ăsta nu știe când să renunțe.

– Ce drăguț ești! Dar, serios, Mason, poți să-i dai tatălui tău numărul meu? Este atrăgător. „Nu este.“ Și vreau să prind un loc în echipa de baschet.

– Du-te dracului, Aurora! mormăie el, punând sticla la loc pe blat și luând-o spre grădină.

– Ai grijă, prințeso! Se vede că ai probleme cu tatăl.

De la spate, niște brațe îmi cuprind talia, și mă pregătesc să dau cu pumnul, când aud o voce groasă care mi-e foarte cunoscută.

– Nu te scot din închisoare dacă-l omori.

– Mi-a zis că am probleme cu tata. Ryan se uită confuz când mă întorc cu fața spre el, de parcă nu-i chiar sigur unde duce conversația asta. Este în regulă numai când o zic eu.

Încuviințează din cap, înțelegând în sfârșit.

– Am priceput. Ce i-ai zis de l-ai enervat?

– I-am cerut numărul tatălui lui, ca să prind un loc în echipa de baschet.

– Rory... Ultimele două sunete le zice mai prelung, așa că știu că am dat de belea. Știi că asta ar trebui să fie secret. Este un micuț sensibil sub imaginea aia de băiat rău și încruntat.

Nu-i vina mea că Mason are o relație proastă cu tatăl lui. Nu-l face special, și n-am rostit niciodată cuvântul *nepotism*.

– Păi, dacă era secret, de ce mi-ai zis?

Ryan se apleacă și mă sărută tandru pe frunte.

- Pentru că știi că-l urăști și voiam să mă culc cu tine.

- Hmm. Oricum așa fi făcut-o.

M-aș culca cu Ryan Rothwell în orice zi a săptămânii. M-am culcat cu Ryan Rothwell în multe zile dintr-o săptămână, de fapt. Ryan este un tip grozav, probabil de aia aleg să înfrunt furia Emiliei de dragul de a-l mai vedea o ultimă dată.

Așteptările mele de la bărbați sunt sub nivelul mării, dar Ryan este un tip de treabă, și prietenia noastră cu beneficii din ultimele luni a fost distractivă.

Se știe că se distrează fără a se implica în relații serioase, și cred cu fermitate că ar trebui premiat de colegiu pentru serviciile oferite în slujba fericirii femeilor în acești patru ani petrecuți aici.

Ar trebui să ridice o statuie în onoarea lui.

Poate o să-i cer asta tatălui lui Mason.

Pune un deget sub bărbia mea, ridicându-mi capul și smulgându-mă din gândurile mele.

- O să-mi fie dor de tine, Roberts.

Răspunsul mi se blochează în gât. Ar fi de ajuns ceva de genul „Și mie o să-mi fie dor de tine“ sau chiar și un simplu „Mulțumesc“, dar cuvintele nu ies. Detest faptul că doar câteva cuvinte de afecțiune, un simplu gest de prietenie, un semn că timpul nostru împreună a însemnat ceva pentru el sunt de ajuns ca să o iau razna.

Relația noastră a fost mereu ceva pur fizic. Nu că n-ar fi încercat să mă facă să rămân după sex, dar mă simt bine când îl aud că-i va fi dor de mine, chiar dacă are încă vreo douăsprezece femei cărora să le spună asta.

Oftează, ca și cum mi-ar putea auzi gândurile, și mă îmbrățișează, îngropându-și fața în părul meu.

- O să fiu gelos pe tipul care o să afle ce îți trece prin minte când ai expresia aia pe față. Adu-l la un meci, ca să-i pot arunca o minge în cap.

- Nu cred că trebuie să ne facem griji că se va întâmpla asta.

Râde în părul meu, fără să-mi dea drumul.

- Eu sunt doar ceva temporar. Tipul cu care ți-ai tras-o chiar înainte să cunoști iubirea vieții tale.

- Statistic, asta se va întâmpla dacă ți-o tragi cu toată lumea.

- Crede-mă, Roberts! Ar trebui să încep o schemă cu rambursarea garantată a banilor. O să ai parte de finalul tău fericit.

- Doamne, Ryan! Nu mă face să devin emotivă când urmează să merg la o petrecere cu hochești. Știi că, dacă-s tristă, devin excitată.

Râde în timp ce ne desprindem reticenți și face un pas în spate.

- Dacă mai zici de două ori că te exciți când ești tristă, Mason o să apară ca Beetlejuice.

Îmi dau ochii peste cap și-mi caut dușmanul, descoperind că deranjează pe altcineva în partea cealaltă a camerei, unde n-aude.

- Poți să-l iei cu tine? Nu pot să-i fac față fără tine.

Îmi dă părul după ureche.

- Mi-ai zis că, în vara asta, vrei să te schimbi. Poate o să te întorci din tabără și-l vei putea tolera. Vei avea mai multă experiență în interacțiunea cu copiii.

- Am zis că vreau să scap de toate obiceiurile mele toxice cu care mă autosabotez. N-am zis că am să mă schimb suficient cât să nu-l mai urăsc pe Mason.

- Poate ar trebui să schimbi romanele alea de dragoste contemporane cu niște cărți de dezvoltare personală.

Mijesc ochii.

- Ai făcut și tu un curs de engleză și ai impresia că ești calificat să recomanzi cărți?

- Ai dreptate, Roberts. O să-mi văd de ale mele.

În aer plutește despărțirea, dar încă nu pot să o zic.

- O să-mi spui cum merg selecțiile, da?

Ryan încuviințează din cap și mă sărută pe frunte pentru ultima dată.

- Sigur că da. Să nu intri în belele!

- Dar nu asta fac mereu?

- Niciodată, zice el amuzat. Asta-i problema.

Când cobor din Uber, dau cu ochii de Emilia, arborând în cruntătura neimpresionantă pe care o știu și o iubesc.

- Ai întârziat.

Este dificil să fii intimidat de ea când arată așa angelică - pe bune. Și-a împletit buclele timide șatene într-un halou, și vârful nasului și obrajii sunt încă roșii de la soare după ce a adormit ieri în grădina noastră. Restul corpului ei a rămas în nuanța ei obișnuită de un alb palid, deci nu-s sigură cum a reușit să-și prăjească doar fața. Ceva ce nu voi întreba chiar acum.

- Ar ajuta dacă ți-aș spune cât de drăguță ești?

Nu ajută, și o pierd în clipa în care intrăm pe ușa casei de hochei și trecem pe lângă ceea ce par a fi imagini din carton în mărime naturală a echipei de hochei.

Încercăm să nu frecventăm aceste petreceri, în ciuda reputației lor în campus, datorită preferinței Emiliei pentru evenimente care se termină la miezul nopții și a preferinței mele pentru baschet, dar J.J., unul dintre prietenii ei din societatea LGBTQIA+, se duce în nord pentru a juca hochei profesionist, și ea a promis că-și ia rămas-bun.

Așa că normal că am fost de acord să merg și eu, pentru că sunt o prietenă grozavă, dar și pentru că mi-a promis pizza vegetariană în drum spre casă, mai târziu. Sunt un pic îngrijorată că întârzierea mea o să afecteze disponibilitatea ei de a-mi cumpăra pizza.

În ciuda hoardelor de oameni, mi se pare straniu de familiară pentru o casă de colegiu ocupată de jucători de hochei. Pe pereți sunt poze în rame cu un grup de băieți și două fete, perne de canapea care nu par să aibă destule bacterii cât să pornească un război biologic și, dacă nu mă înșală ochii, cineva a șters praful aici.

Ăla-i un suport?

Îmi fac loc prin mulțime, în mare parte nedumerită că nu mi se lipesc picioarele de podea, dar și însetată, și mă îndrept spre locul meu preferat la orice petrecere: bucătăria. Insula imensă este deja acoperită cu diferite sticle de alcool și suc pe jumătate goale. Mă uit la felurile dulapuri, încercând să ghicesc în care-i cel mai probabil să fie pahare.

Petrecere sau nu, am văzut prea multe documentare despre mare ca să folosesc pahare de plastic. Mă uit timid într-unul dintre dulapuri, dar nu găsesc decât pahare de shoturi.

Serios.

Nimic altceva decât pahare de shoturi într-un întreg dulap de bucătărie.

În al doilea dulap sunt castroane și, când sunt pe cale să aflu că cel de-al treilea dulap este cel căutat, simțindu-mă ca Bucle-Aurii, cineva își drege vocea lângă mine.

– Ești o hoată?

Privind pe după ușa dulapului și știind că am fața roșie ca semaforul, mă uit la tipul care tocmai m-a prins în fapt. Eu am 1,70, chiar mai mult cu tocuri, dar tot este cu mult mai înalt. Cu toate astea, are ceva neintimidant. Bicepsii lui se luptă să scape din mânecile tricoului negru, materialul este întins pe pieptul lat. Dar are trăsături delicate și o umbră de barbă pe maxilar; este ca și cum delicatețea feței lui nu se potrivește cu restul corpului. Părul lui șaten-deschis este aranjat să nu-i acopere fața, și, când în sfârșit mă opresc la ei, ochii lui de un albastru precum safirul se uită la mine, în ei înotând ceva nesigur, dar curios.

Cred că-i cel mai jenant mod în care am cunoscut un tip atrăgător.

Îi ofer cel mai inocent zâmbet al meu.

– Mai este furt dacă nu părește incinta?

– La naiba, știam că trebuia să fac dreptul! Buzele i se ridică într-un colț și lângă gură îi apar gropițe în timp ce se străduiește să nu rătă. Cred că furtul înseamnă să iei ceva ce nu este al tău.

– Și dacă proprietarul nu află niciodată?

– Păi, dacă proprietarul nu află niciodată, atunci cu siguranță asta-i neglijență din partea sa, zice el, frecându-și ceafa cu o mână. Încerc să continui să mă uit la fața lui, nu la brațele umflate, dar sunt slabă. Ce cauți?

Face un pas în față, la mine ajungând mirosul puternic de lemn de santal și vanilie. Pune mâna pe ușa de care eu încă mă agăț, închizând-o cu delicatețe.

Ce cauți?

- Pahare.

- Nu avem decât de plastic, scuze!

- Știi cât plastic ajunge în ocean? Nimeni dintre cei care stau aici nu va afla.

Este cea mai lungă conversație pe care am avut-o vreodată despre pahare. Este posibil să fie cea mai lungă conversație pe care a avut *cineva* despre pahare, dar încep să mă gândesc ce alt obiect aș putea aduce în discuție ca să continuăm să vorbim.

- Deci infrațiunea asta este pentru rechini?

- Păi, nu doar pentru rechini. Pești, țestoase, balene, toate sunt incluse. Închide ochii, luptându-se cu un zâmbet și clătînând din cap. Poate una sau două caracatițe. Nu discriminez când fac fapte bune.

Redeschide ochii, mâna îi zăbovește pe ușa dulapului câteva secunde, apoi mă ocolește și se îndreaptă spre dulapul numărul șase, deschizându-l și scoțând la iveală rafturi cu pahare de diferite mărimi.

- Să nu-l arunci spre cineva, că o să avem amândoi probleme.

- Le-ai găsit repede. Ai mai furat de aici?

„Nu mai vorbi, Aurora!“

Punându-le pe blat, întind mâna după cea mai apropiată sticlă de alcool, turnând conținutul în ceea ce eu numesc paharele victoriei. Străinul amabil râde și deschide o sticlă de suc, împingând-o spre mine. Așteaptă până sunt gata să torn și-mi răspunde.

- Nu, locuiesc aici.

Oh, la dracu'! Cuvintele lui mă iau prin surprindere, și sticla ratează paharul, acoperind blatul cu lichidul acidulat, lipicios. Încă un „la naiba“.

- Scuze, scuze, scuze!

Înainte să apuc să reacționez, el șterge mizeria făcută de mine cu o cârpă.

- Îmi pare...

- Nu-ți face griji, zice el blând, oprindu-mă înainte să-mi pot cere scuze din nou. Este doar suc. Stai acolo, ca să nu te uzi!

LBRIS

We know
books

Fac cum mi se zice și-l privesc cum scoate un spray dezinfectant, cum curăță bine blatul printre oamenii beți și nepăsători care încă încearcă să-și pregătească propriile băuturi. Când termină, ia sticla de suc și umple cu grijă ambele pahare, dându-mi-le.

– Deci tu ești cel care șterge praful, mormăi eu.

– Poftim?

– Nimic. Mulțumesc... și scuze din nou!

Se sprijină de blat.

– Scuze că ai încălcat regula să nu umbli în dulapurile noastre sau că ai făcut mizerie în bucătărie?

Îmi încrucișez brațele peste piept și-mi țugui buzele în mod jucăuș.

– Nu văd vreun semn.

De data asta, chiar râde. Un zgomot profund din pieptul lui, care pare autentic. Observ felul în care mă privește, analizându-mă discret de sus în jos. Corpul meu vibrează la atenția lui, și imediat îmi doresc mai mult din ea.

– Oricum, nu-mi pari genul de femeie care să fie atentă la un semn.

– Și de ce? Este o întrebare-capcană. Știi asta. O știe și el. Băieții, care presupun că sunt coechipierii lui și se învârt pe lângă noi încercând să asculte, o știi și ei. Răspunde cu grijă, avem audiență.

Sprâncenele i se unesc în vreme ce se răsuțește să se uite în spatele lui, și, când se întoarce spre mine, vârfurile urechilor lui sunt roz. Spectatorii noștri pleacă, dar a fost suficient să-i omoare încrederea. Timiditatea lui subită mi se pare adorabilă. Sunt obișnuită să se dea la mine, dar nu cred că cineva s-a înroșit vreodată în fața mea. Vreau să aflu care este prima lui impresie despre mine. Vreau să continui să se uite la mine cum se uita acum treizeci de secunde. Vreau să-i omor un pic prietenii.

Sunt pe cale să-l întreb direct, când o mână caldă se așază pe brațul meu și din spatele meu apare Emilia.

– Mi-e așa sete. Se uită la Domnul Săritor și la mine și-i zâmbește. Bună, eu sunt Emilia.